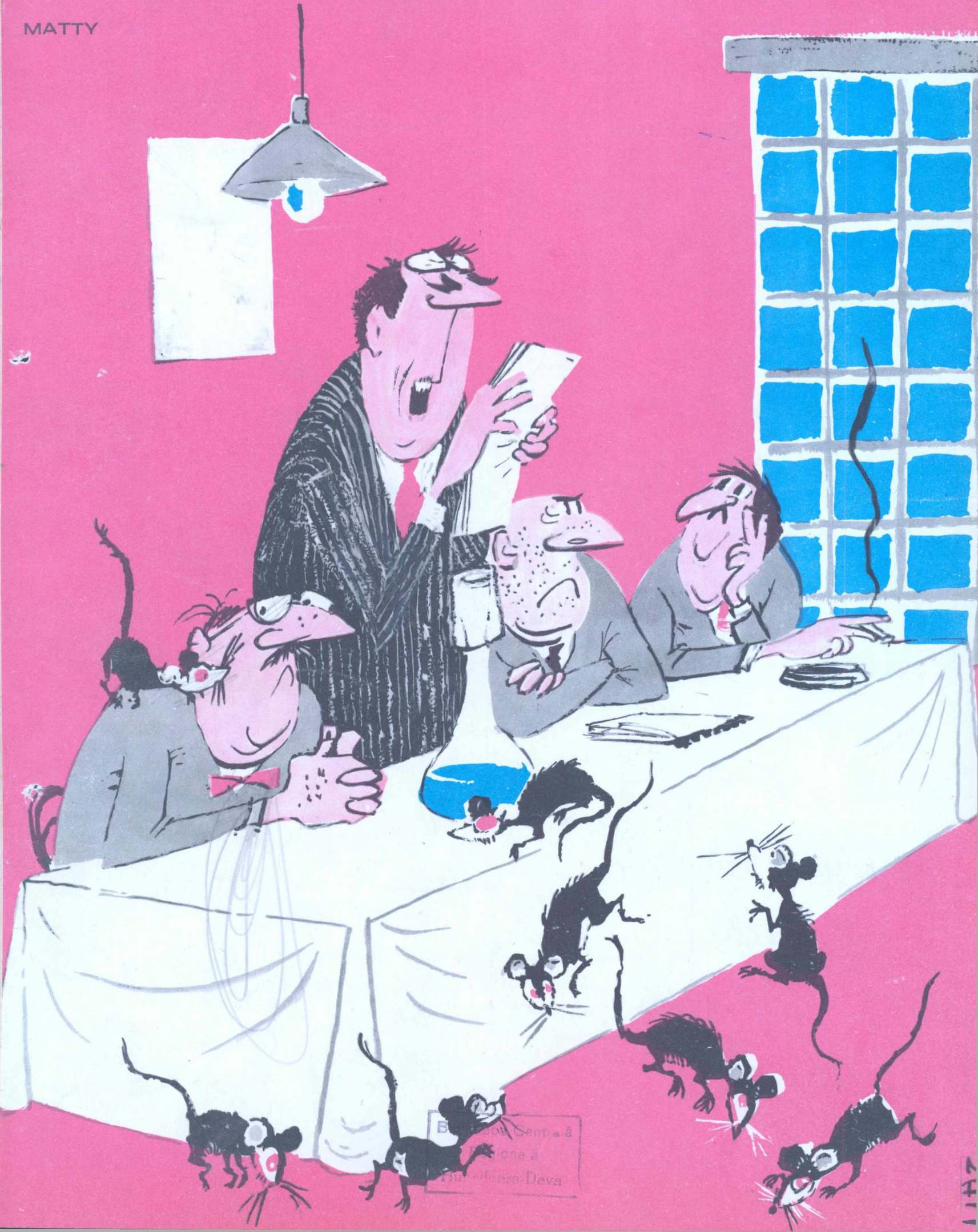

MATTY

B
col Senti a
P
iona a
nu deora Deva

114

Mitul Lui PYGMALION

Nimeni nu știa ce anume crea pictorul. În atelierul său de la subsolul unei vile veniseră aproape toți prietenii săi, dar el nu le dădu nici o explicație. Opera trăia în el, era ceva nespus, o imagine a celei mai frumoase femei din cîte a plămădit vreodată natura și mintea omenească. Modern, pictorul porni la realizarea acestui tablou uriaș de la regula simplă a matematicii după care un punct este o parte dintr-o dreaptă, iar dreapta este rezultatul unui număr infinit de puncte și deci, mai multe puncte pot însemna un vâl, iar dincolo de vâl poți să-ți închipui foarte bine fecioara sculptată de Pygmalion dacă, bineînțeles, ai în vedere și verticala căzută pe oblica din stînga. Tabloul ceru o trudă de aproape zece minute încheiate și în toată această vreme pictorul nu slăbi dintre degete pensula decît în momentele în care simțea că trebuie să-și inarizeze inima cu cîteva păturașe de coniac trei stele. Barba, pe care, firește, o avea mai de mult, crescuse în aceste clipe vertiginos, ochii i se dilatău și el arăta acum ca un adevărat creator. În toate aceste zece minute nu-l interesă nimic, absolut nimic (în afară de coniac) decît marea sa operă la care ținea, pe măsură ce prindea contur, incomparabil mai mult decît la Zizi, femeia cu care se întâlnea în fiecare miercuri la Podgoria și cu care discuta fel de fel de lucruri, ca de pildă de ce aerul este uneori albastru sau de ce ustură hreanul.

Nimeni n-ar fi putut bănuși că dincolo de petele alb-negru, meticulos etajate de el pe pinză, se afla ascuns chipul de fantomă al minunatei sale creații.

Lucrarea și-o începuse de dimineață la ora 12. Și iată că la orele 12 și zece minute se petrecu acel lucru uluitor pe care el îl prevăzuse și la care se gîndise în tot acest timp. Era incredințat că ceea ce i se întimplase cu mii de ani în urmă lui Pygmalion, i se va întimpla neapărat și lui, mai ales că avusese grijă ca petele făcute de el cu pensula cea mare să nu fie în nici un caz de aceeași culoare. Într-adevăr, la ora 12 și 10 minute tabloul începu să tremure. Și de undeva, de dincolo de el, se auziră respirații adînci. Pictorul se cutremură. Fantasma avea să învie. Cu siguranță că avea să învie. O și vedea îmbrățișîndu-l. O, zei, mare e puterea voastră! Pictorul se uită îndelung și, după ce mai dădu peste cap un păturaș de coniac, i se păru că tabloul ia foc, că petele create se prefac în flăcări. Apoi văzu o pereche de pantofi, două picioare și două mîini puse în șolduri. Era, într-adevăr, o femeie, o femeie pe care el o mai văzuse (locuia la etajul I).

— Nu te supăra, tovarășe Dionisie, îl rugă ea. Aș avea nevoie de puțină vopsea pentru niște cercevele.

— Cum? se trezi pictorul din fascinația lui.

— Și așa o strici degeaba. Ți-o plătesc. Și dacă nu te superi și vrei să vopsești dumneata cercevelele, am să-ți plătesc și asta.

Pictorul căzu, în fotoliu, distrus.

Cînd își reveni se repezi totuși pînă la Fondul Plastic, cerînd să i se expună opera.

COSTICĂ: Spune-mi, dragă Mitică, de ce ai insistat ca astă seară să venim aici la lac, în plină iarnă, și să te învăț să vislești?

MITICĂ: Logodnica...

COSTICĂ: Ce logodnica?

MITICĂ: Logodnica mea. Și-a exprimat dorința ca miine seară s-o plimb cu barca. Tranzistorul să-i cînte, eu să vislesc și în noaptea instelată, sub clar de lună, să-i spun că o iubesc.

COSTICĂ: Aha... deci, tranzistorul să-i cînte, tu să vislești, clar de lună, noapte instelată... Frumos! Ei, atunci hai în barcă...

MITICĂ: Auzi, Costică...

COSTICĂ: Da, dragă...

MITICĂ: Tu ai mai vislit?

COSTICĂ: De nenumărate ori...

MITICĂ: Chiar așa cînd erau valuri?

COSTICĂ: Sigur, barca nu se răstoarnă!

MITICĂ: Ia să văd!...

COSTICĂ: Ce să vezi?

MITICĂ: Fă tu mai întîi un tur cu barca și dacă mai vii înapoi mă sui și eu...

COSTICĂ: Și dacă nu mai viu?

MITICĂ: E! Găsesc eu pe cineva să mă învețe! Hai, du-te!

COSTICĂ: Și tu ce faci?

MITICĂ: Repetiție pentru miine seară: îndeplinesc unul din punctele programului: deschid tranzistorul să-i cînte!

(pauză)

COSTICĂ: Uite că am venit! Haide suie!

MITICĂ: Unde să mă sui?

COSTICĂ: În barcă...

MITICĂ: Auzi, Costică... Cam ce adîncime o fi aici?

COSTICĂ: Trei metri!

MITICĂ: Trei metri?... Care va să zică, trei metri; eu am un metru șaptezeci și cinci, scăzut din trei metri, nu mă sui!...

COSTICĂ: De ce?

MITICĂ: Prea mare diferența! Un metru douăzeci și cinci!

COSTICĂ: Ascultă, Mitică, tu o iubești?

MITICĂ: O!

COSTICĂ: Atunci trebuie să ai curaj
MITICĂ: O iubesc, am și curaj, dar eu i-am declarat dragoste pe uscat!

COSTICĂ: Dacă o refuzi ai să scazi foarte mult în ochii ei!

MITICĂ: Și dacă o să am 1,25 m de apă deasupra mea o să scad de tot! Prefer să fiu un logodnic cu picioarele pe pămînt!...

COSTICĂ: Mitică, nu se face! Uite, să vislim mai încolo unde e apa mai mică! Un metru jumătate!

MITICĂ: Ei, așa mai merge! Hai, du-te!

COSTICĂ: Dar tu ce faci?

MITICĂ: Mă duc să dau un telefon la Institutul meteorologic!

COSTICĂ: De ce, dragă?

MITICĂ: Ea vrea noaptea instelată și clar de lună! Dacă am noroc și miine seară plouă, am scăpat cu fața curată!

(pauză)

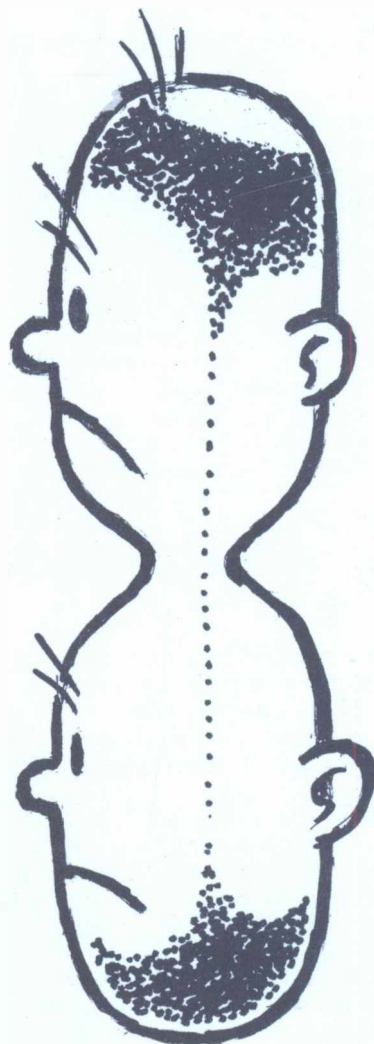
COSTICĂ: Ei, ai dat telefon?

MITICĂ: Am dat!

COSTICĂ: Și?

MITICĂ: N-o să plouă!

GOPO

CLEPSIDRĂ

O PROBLEMA DE

Panoramă

O, frunze, «frunze-autumnale!»
Un mîlcum iureş de pumnale
încercuind la minimă
distanţă biata-mi inimă —
ca trupul fetei amuţite,
încremenită-ntre cuţite...

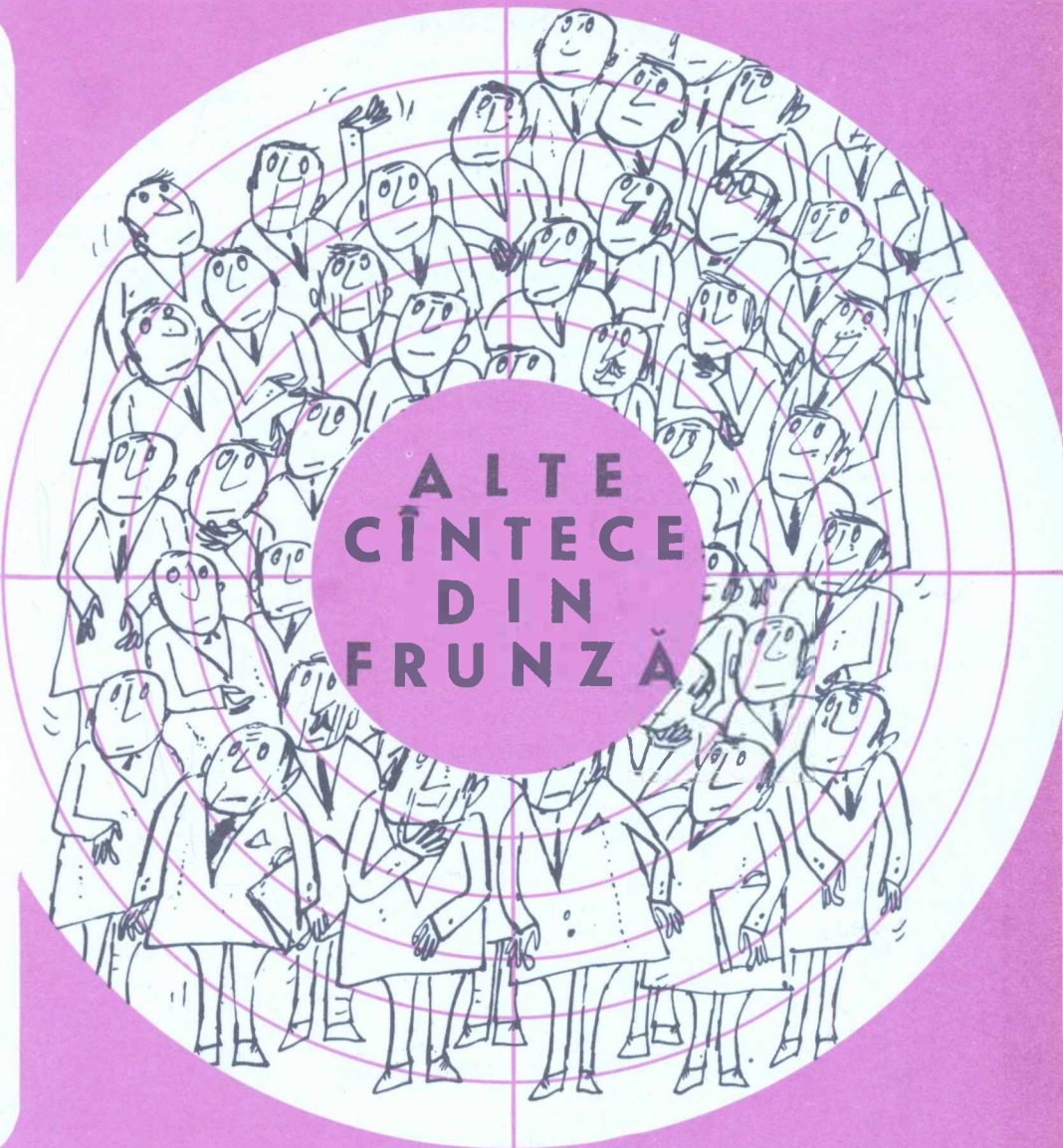
Dar vîntul e un scamator,
un scamator cam amator —
şi nu se poate ca vreo frunză
dînd greş, cîndva, să nu pătrunză
din plin în inima nătingă
oricît încearcă să se strîngă...

Simptome

Voi şti că firul toamnelor se curmă
— pentru amant, pentru poet —
cînd o să plece pasărea din urmă
şi ochiul meu n-o să-i mai cate-n urmă,
pînă-a pierit, încet încet.

Voi şti că firul toamnelor se curmă
— pentru poet, pentru amant —
cînd o să cadă frunza cea din urmă
şi ochiului n-o să-i mai lase-o urmă,
ca pe un geam, un diamant.

Voi şti că firul toamnelor se curmă
cînd o să-mi pară fapt divers
că rînd pe rînd sîntem trimişi la urmă —
şi n-o să mai preschimb şi cel din urmă
fior, în cel din urmă vers...

SADI RUDEANU

CURAJ

COSTICĂ: Ei, hai, urcă-te că mă enervezi!

MITICĂ: Auzi, Costică, barca asta nu are o barcă de salvare?

COSTICĂ: Cum să aibă o barcă de salvare? Nu există!

MITICĂ: Foarte prost! Adică un vapor mare care n-are nici o grijă are bărci de salvare şi o barcă nenorocită care e cit o coajă de nucă n-are nimic! Ce logică!

COSTICĂ: Mitică dragă, dar n-ai decît să visleşti pe lingă ţărm! Lansezi barca uşor pe apă, pluteşti aproape de mal şi eşti ca şi pe uscat!

MITICĂ: Am o idee!

COSTICĂ: Iar?

MITICĂ: Da! O să mă plimb cu ea pe mal şi o să fim ca şi în apă!

COSTICĂ: Uite ce este: te sui sau nu te sui? Mă mir că nu ţi-e ruşine! Bărbat în toată firea!

MITICĂ: Nu mi-e ruşine!

COSTICĂ: Dar ce ţi-e?

MITICĂ: Mi-e frică!

COSTICĂ: Dar nu pricepi că nu ţi se poate întimpla nimic? Adincimea este de un metru 50 şi tu ai un metru 75!

MITICĂ: Mai ştiu eu dacă m-a măsurat bine?

COSTICĂ: Eşti îngrozitor! Vrea logodnica noapte instelată, clar de lună, tranzistorul să-i cinte, tu să visleşti şi să-i spui că o iubeşti şi distrugi toată poezia cu lipsa asta a ta de curaj!

MITICĂ: Costică, iar am o idee!

COSTICĂ: Eram sigur! Să te aud!

MITICĂ: Vino şi tu miine seară cu mine!

COSTICĂ: Nu pot, sînt ocupat! Şi de ce, mă rog, să viu cu tine?

MITICĂ: Făceam o mică modificare în program, noaptea instelată, clar de lună, tranzistorul să-i cinte, tu să visleşti şi eu să-i spun că o iubesc!

COSTICĂ: Nu te supăra, dragă Mitică, dar eu am plecat!

MITICĂ: De ce?

COSTICĂ: Am obosit şi am şi treabă!

MITICĂ: Precis?

COSTICĂ: Nu mai am timp nici cinci minute!

MITICĂ: Nici patru?

COSTICĂ: Nici unul!

MITICĂ: Sigur?

COSTICĂ: Sigur!

MITICĂ: Extraordinar! Tocmai acum!

COSTICĂ: Ce tocmai acum?

MITICĂ: Tocmai acum cînd îmi pierise frica şi mă hotărisem să mă sui în barcă! Formidabil!

COSTICĂ: Bine! Hai!

MITICĂ: Ce hai?

COSTICĂ: Hai în barcă!

MITICĂ: Păi n-ai spus că ai treabă, că nu mai ai timp nici un minut?

COSTICĂ: Fac un sacrificiu pentru tine şi o să întirzii! Hai, suie!

MITICĂ: Ascultă, Costică, mie îmi place ca omul să fie om şi vorba să fie vorbă! Ai spus că ai treabă, ai spus că nu mai ai timp? Du-te! Eu nu sînt marioneta ta să mă joci cum vrei tu. Prieten eşti tu? Nu, nu eşti! Un prieten adevărat cînd spune că are treabă are, cînd spune că n-are timp, n-are, cînd spune că pleacă, pleacă! M-ai dezamăgit teribil! Hai acasă!

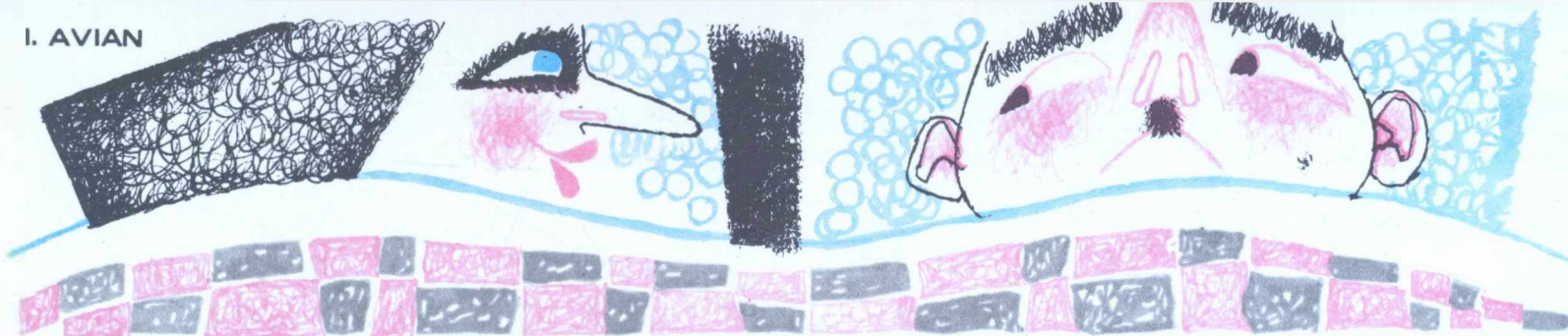
COSTICĂ: Şi cu barca, cu logodnica ce faci?

MITICĂ: O să-i spun că ne vom plimba cu barca după ce ne vom căsători.

COSTICĂ: Bine, şi după ce te vei căsători cu ea ce-o să-i spui?

MITICĂ: Ei, cînd o să fim soţi şi soţie o să-i spun: «Lasă barca, dragă, hai, lasă flecurile! Vezi mai bine de copil!»

SE APROPIE REVELIONUL

La fel s-au petrecut lucrurile și la începuturile lumii. Într-o noapte, Eva l-a scuturat pe Adam, trezindu-l din somn: «Adame, dormi?» «Acum nu mai dorm, m-ai trezit tu. Ce s-a întâmplat? M-ai scuturat de mi-au sărit coastele. Ori a trecut Dumnezeu pe aici?» «Nu, Adame, te-am trezit eu». «Ce poștești dragă, de ce n-ai astimpăr? Lasă-mă să dorm.» «Adame, sintem în 15 decembrie.» «Puteai să mi-o spui dimineața, nu să-mi tulburi Carboxinul acum la miezul nopții!»

După citeva clipe, Eva continuă: «Adame, pină la revelion mai sint 15 zile. E cazul să ne pregătim. Să-mi comand toaletele. N-o să-mi îmbrac tot frunza de anul trecut.»

Așa s-au petrecut faptele înainte cu mii de ani. Așa s-au desfășurat lucrurile și în 1965. Cu deosebirea că pe Adam l-a trezit Eva, iar pe Costică, Anetta: «Costică, unde ne invităm de revelion?» «Mă tem că ne invităm acasă. E mai comod.» «Pentru noi?» «Pentru ei.» «Și eu ce-o să îmbrac?» «Nu știu dragă, du-te la specialistele tale de la Arta Modernă. În 1964, tot ele te-au dezbrăcat. Ți-au împachetat numai decolteul. Rochia nu era pesemne gata.» «Moda, Costică, moda, nu fi arhaic. În loc să ne apreciezi, tu ne critici!» «Să vă apreciez? De ce?» «Fiindcă purtăm decolteuri.» «Și?» «Înseamnă că sintem sincere și că nu avem ce ascunde!...»

Scene asemănătoare s-au desfășurat și cu mii de ani în urmă: «Adame, eu ce-o să port de revelion?» «O să te îmbraci tot la Arta Vișei.» «Bună idee. Acolo se lucrează și cu frunze din pachet.» «Numai să nu mă compromiți. De revelionul trecut, în loc să-ți faci o fustă din frunză de palmier, ți-au croit o fustă dintr-o frunză de dud!» «Da, și?» «Cum și? Ți închipui că n-am băgat de seamă când un invitat s-a mascat în șarpe și a prins să-ți dea tîrcoale? Un tip bine, un inger de bărbat. Te-a poftit într-o excursie pe-un picior de plai, pe-o gură de

rai...» «Nu-i adevărat! Sint femeie cinstită!» «Draga mea, să-ți fie limpede: eu gogoși nu inghit. Eu inghit numai mere.»

Jignită, Eva se trînti pe iarbă și începu să plîngă, îngropindu-și fața în miini. Apoi spuse printre sughituri: «Ești un gelos imposibil! Nu suporti cînd discut cu cineva, nu-ți place nici cum mă îmbrac!» «Ha! Ce să-mi placă? Și adjunctul a strîmbat din nas! M-a luat deoparte și mi-a spus: Măi frate, ce-i cu nevastă-ta? Eu nu-s încuiat, înțeleg, strip-tease, strip-tease, dar nici în halul ăsta. Că doar sintem la revelion, nu pe litoral la nudiști!»

Și tot așa s-au desfășurat pregătirile după mii și mii de ani: «Anetto, vezi dragă, comandă-ți toalete mai decente. Ce contează încă treizeci centimetri de stofă? Nu costă o avere. De revelionul trecut m-a luat șeful deoparte și mi-a spus: «Costică, mai potolește-o frate pe nevastă-ta. Se poate? E și Motircă de la cadre aici. Vrei să te trezești cu vreo referință în foi de plăcintă?» «Tovarășe șef, de felul ei e jucăușă!» «Jucăușă, jucăușă, dar nici așa.»

Ofensată la culme, Anetta se trînti pe studio și se porni pe un plîns cu sughituri: «Minți Costică! Șeful nu ți-a spus asemenea banalități despre mine! Sint născociri ale geloziei tale!» «Nu sint gelos, dragă, dar înțelege, am și eu mindria mea.» «În fiecare an la 31 decembrie, ora 24, ai mindria ta.» «Iartă-mă, Anetto, n-am intenționat să te jignesc!»

Anetta se ridică de pe studio și-l înfruntă: «În definitiv, tu ai stăruit să-i fiu șefului simpatică. Să-l curtez cite puțin.» «Să-l curtezi, dragă, nu să-l scoți din minți! Dă-o dracului de avansare! Mai bine renunț la ea decît la tine...»

Costică și Anetta au izbucnit în ris... S-au împăcat... Sint nevoia uneori să se necăjească reciproc... «Și ce mai pregătim

de revelion, iubitele? Să ne grăbim. Două săptămîni trec repede ca gîndul. Servim purcel?» «Fără purcel. Șeful suferă de ulcer. Și vezi să fii drăguță cu el, fiindcă anul trecut ai fost urcîciosă! N-ai vrut nici măcar o privire să-i dăruiești...» «De frica ta, gelosule.» «Colcăie gelozia în mine cînd te văd atît de frumoasă.» «De revelion voi fi mai frumoasă în rochia cea nouă!» «Care cea nouă? Vrei să spui rochia din '64?» «Nu, Costică, vreau să spun rochia din '65. Numai vinul e bun dacă e vechi. Și Popeasca și-a anunțat o toaletă nouă.» «Popească i se cuvîne. E mai tomnatică, a împlinit 43.» «Nu-i tomnatică, dragule, e iernatică; a împlinit 45. Eu abia 30.» «32, scumpo.» «Ai dreptate, Costică, și diferența o s-o recuzerez în rochii. Le comand din lamé sau din catifea?» «Comandă-le cum vrei, iubito, că ori din lamé ori din catifea, tot din chenizina mea se fac.»

Și dacă întoarcem ornicul vremii îndărăt cu citeva mii de ani, aproape nimic deosebit: «Evo, te rog să fii amabilă cu invitata de colo.» «Care? Cea cu aripioare?» «Da, cu aripioare, dar n-o să zboare, că are sfinți. E inspectoare de teren la Spațiul locativ al raiului, dar e dată dracului. Poate căpătăm repartiție sub un palmier, că sub corcoduș m-am săturat. Plouă prin el de parcă l-a reparat I.R.C.R.-ul din raionul Scorpionului.» «Barem să-l fi reparat tehnicienii de pe Calea Laptelui. Ploua în casă cu iaurt.» «Și vezi, Evo, să nu-l superi pe Dumnezeu. Că și umoriștii l-au supărat o dată de revelion și ai văzut cum i-a pedepsit. Le-a dat o anecdotă și cu ea au trebuit să se descurce sărmanii de la facerea lumii, pină la facerea criticilor literari.»

Adam și Costică. Eva și Anetta. Aproape nimic schimbat. Doar că un revelion are loc în 1966, iar altul a avut loc înaintea Evei noastre...

NELL COBAR

— Vai ce atentă ești cu mine!... Chiar cînd sosesc de pe teren cu o zi mai devreme...

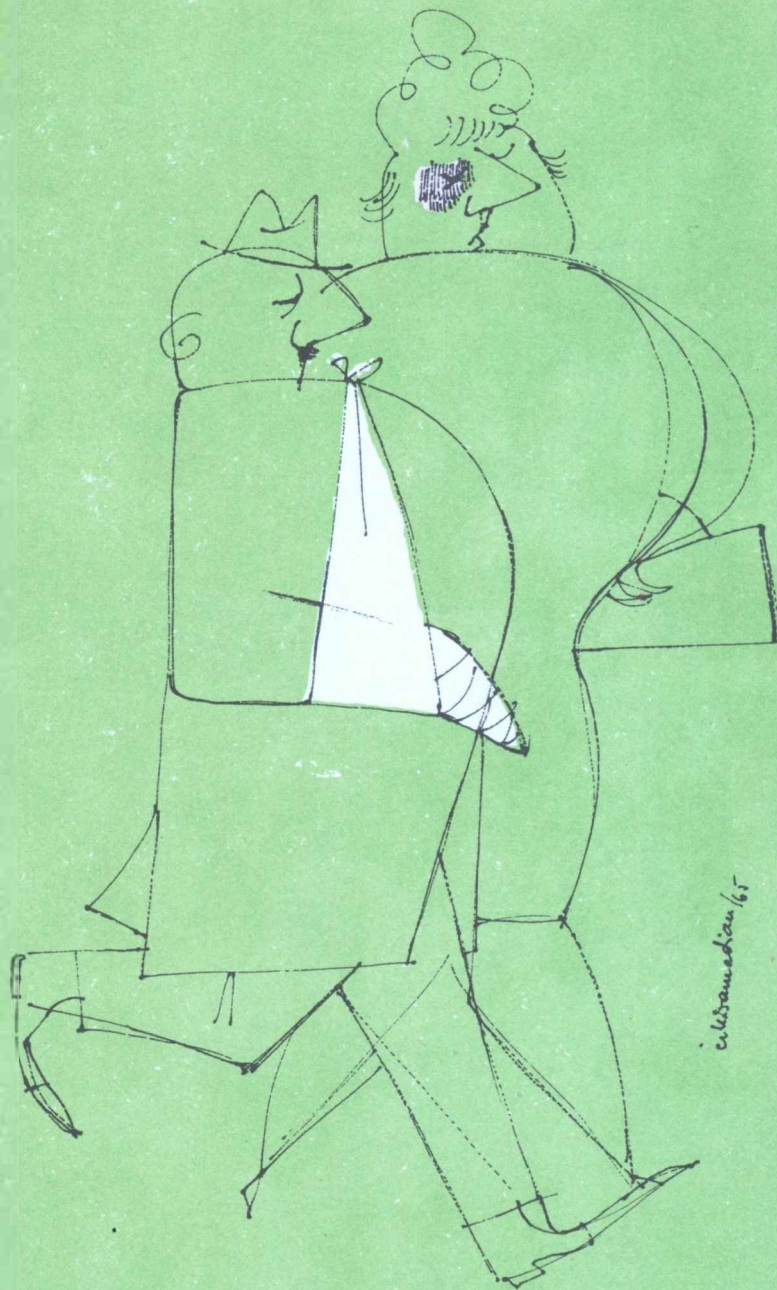
DIN CICLUL «PEGAS ÎN FEL ȘI CHIP»

EUGEN TARU

CRITICII ÎN ACȚIUNE

CIK DAMADIAN

COINCIDENTĂ

AMENDAMENTE ZOOLOGICE

de MIRCEA PAVELESCU și VIRGIL GHEORGHIU

REZERVA CANGURULUI

— Nu cred să-mi placă traiul la oraș,
Spunea convins un cangur oarecare,
E-un mediu zgomotos și buclucaș
Și-n plus mai sint și hoși de buzunare.

SARDELELE

— Sardelilor! De ce-'notați mereu
Înghesuți-n grupuri a o mie?
— Gîndește-te mai bine, că nu-i greu:
Noi ne-antrenăm din timp pentru cutie.

ELEFANTUL MELOMAN

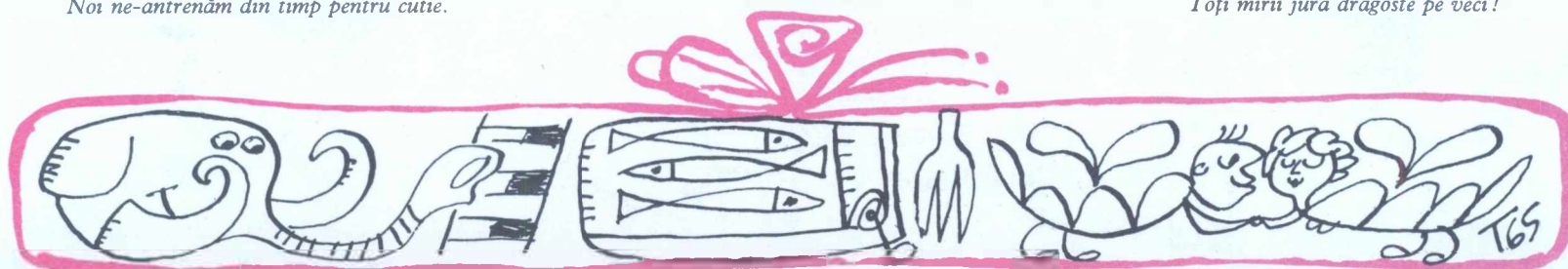
Un elefant, în fața unui pian,
Plîngea cumplit scoțînd suspine grele.
Să fie oare-atît de meloman
Proboscidianul ăsta gros de piele?

Ne-a explicat duiosul animal
C-a regăsit în clapele egale
Nu amintiri de ordin muzical
Ci fildesul din dinții mamei sale.

ETERNITATE

Rotesc în roiuri, de la auroră,
În zborul nupțial, efemeride,
Neștiutoare că-n cel mult o oră
Frenetica lor viață se va-nchide.

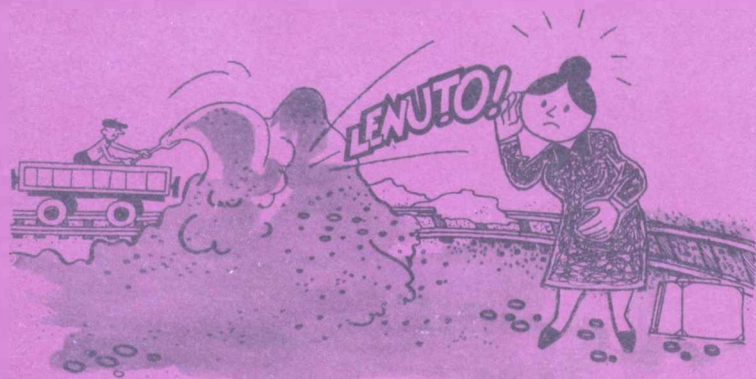
Și cînd mortal, crepusculul așterne
Pe ape arămiile poteci,
Crezînd că li-s logodnele eterne,
Toți mirii jură dragoste pe veci!

Secția de expediție și camionaj C.F.R. din București nu se ocupă de curățenia vagoanelor din care cauză se murdăresc coletele.

— COLETUL: — M-am murdărit în vagon. Trebuie să fac un duș!...

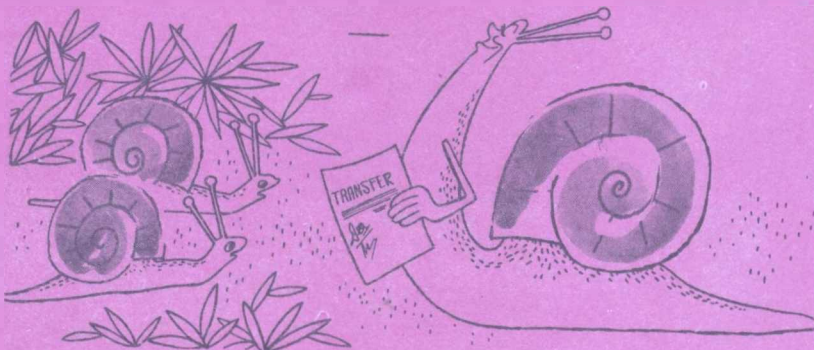

Șantierele nr. 12, 16 și 18 ale Întreprinderii de construcții transporturi descarcă nisipul sau pietrișul la întâmplare în stația C.F.R. București-Basarab, blocând liniile.

— Spunea că mă așteaptă aici!...

Deoarece Direcția regională C.F.R. București nu repartizează stației «16 Februarie 1933» suficiente vagoane se produc întârzieri în expedierea coletelor.

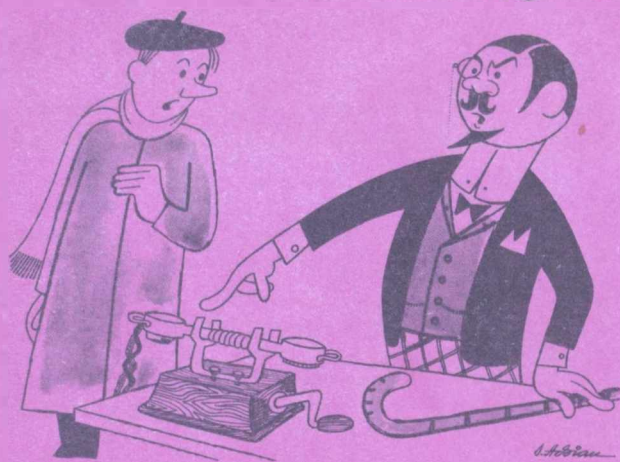
— L-a angajat regionala C.F.R. București ca specialist în transportul coletelor.

În stația C.F.R. Grivița se folosesc pentru legături interioare telefoane din 1876 care sună toate deodată. De aceea acarii opresc manevra locomotivelor ori de câte ori sună telefonul.

— Ce vechitură? Așa cum îl vezi... telefonul ăsta este în stare să oprească ditamai locomotiva!

AD DRAGOMIRESCU

DIALOG

RAID LA CEROURILE

Crearea unui cerc literar necesită:

1) Decor :

— una sală (într-o fabrică, uzină sau Casă rațională de cultură).

2) Recuzită :

— una masă, plus scaune, plus un forțutelar (Comisia de îndrumare a tinerilor scriitori de pe lângă Uniunea Scriitorilor — care comisie nu mai este —; Casa centrală a creației populare a Capitalei — care este, dar parcă n-ar fi —; Comitetul pentru așezămintele culturale din Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă — care... și ce dacă este?).

3) Persoane :

— îndrăgostiți de literatură, entuziaști, (crezând în... recuzită!).

4) Regulament :

— «Scrieți, tovarăși, scrieți, în cerc citiți, (Și fiți fericiți!!!)»

5) Una Consfătuire a Birourilor tuturor Cercurilor (ca cea de la 14 oct. a.c. — organizată de Casa centrală a creației populare a Capitalei), din ale cărei debateri să reiasă clar cele două extrem de importante concluzii (relativ la soarta Cercurilor):

a) — To be? (= a fi) (Vezi Hamlet!)

b) — Not to be? (= a nu fi) (Vezi tot Hamlet, că are replica lungă!)

*

Alcătuind această listă în urma raidului făcut la 17 cercuri literare din Capitală (dintre care doar 4 (patru) și-au ținut ședința de lucru programată!) colegul meu mi-a spus:

— E adevărat că ai o bunică la Tg. Frumos?

— Da.

— Și eu am una, după mamă, la Baia Mare. Bunica ta îți dă sfaturi?

— Sigur; lunar, cite-o carte poștală. Mă și face de ris, că o citesc toți vecinii.

— A mea îmi scrie doar cu ocazia unor evenimente; onomastici, nunți, decese. Sfaturi la zile mari.

— Ei, dacă ar fi lângă noi. Dar ce legătură au bunicile cu... cercurile literare?

— Mă gândesc cât de necesar e un cerc literar. Propun chiar să înființăm și noi doi unul. Să vină bunicii literaturii în mijlocul nostru. Să ne crească. Eventual, chiar și rude mai tinere.

— Noi doi să înființăm un cerc literar?

— Sigur. Nu e greu deloc. Sală — se găsește. Foruri — berechet. Pentru birou...

— Unul conduce, altul scrie procesul-verbal. N-o să-i dăm prea mult de lucru Casei de creație?

— Nici o grijă. Pentru ei organizarea, îndrumarea și controlul cercurilor literare e un fleac. Altminteri cum îți explici că de cele 30 de cercuri din Capitală răspunde doar un singur om (Viorica Huber) încadrat cu... o jumătate de normă?

— Atunci, poate o să dăm de lucru comitetului sindical? O activitate în plus.

— Unele comitete sindicale consideră această muncă un fel de apă de ploaie. Cică «să se facă printre picături».

— Crezi că putem înființa un cerc doar noi doi?

— De ce nu? La cercul de la «Colegiul de avocați» n-am găsit nici un om și totuși există.

Doi stâlpi îmbrășiși se țin :
O tempora, o mores!
Trec printre ei ca «Nautilus» prin
Srimtoarea Torres.

Un pas e tare, altul moale parcă
Pășesc în pislă.
Mai bine m-aș fi născut barcă,
Aș fi avut o vislă!

Din apele albastre și fierbinți
Vine-un rechin, dacă văd bine,
Cu patruzeci de mii de dinți
Zimbește către mine.

euforie
cu
5
stele

de MĂRGARIT POPA

Sint mort! Să-mi tipăriți degrabă
Anunțul mortuar!
Rechinu-mi spune (e băiat de treabă)
— Urcați, vă rog, pe trotuar!

Stimată frunte, acolo e un zid,
N-aș da un ban măcar pe
Geometria lui Euclid:
E curbă ca un șarpe.

Newton n-a avut altă ocupație
Mai instructivă
Decît să descopere o gravitație
Compleț facultativă.

IN CERC INCHIS

TERARE DIN CAPITALĂ

— Să nu-l judecăm... în lipsă. L-am găsit înscris în hrisoavele Casei de creație.

— Exact unde trebuie să existăm și noi. Să le anunțăm data primei ședințe. Zece decembrie 1964, îți convine?

— Ai greșit anul. Sintem în '65.

— Știu, dar cei de la Casa de creație țin de stilul vechi: nu au înregistrate decât programările de anul trecut. La ei cercul «Mihail Sebastian» se întrunește miercurea (nu joia) «Ion Păun-Pincio» — luna (nu marțea) etc. E clar că dacă ar dori să facă un control, ar pleca (în loc să vină).

— În fond, care e rostul unui cerc literar?

— Să descopere talente ascunse și să le rească.

— Să zicem că ne-am descoperit reciproc. Ce urmează?

— Mai întâi ne definim ca profil. Ce nume am Cerului?

— Optez pentru «Entuziaștii». Vom fi în sfârșit printre puținii membri dotați cu entuziasm în momentul de față. Ceilalți și l-au pierdut de mult.

— Exagerezi. Cercul «Bacovia», «Sanitarul», «Ion Păun Pincio», sînt în plin avînt. Cercul

de RODICA TOTT și G. HULUBEI

închis?

— Nu. Luăm exemplul de la Cercul «Mihail Sadoveanu». Ședințe ținute cu regularitate, excursii de documentare, întâlniri cu alte cercuri (cum a fost cu cel al profesorilor din Ploiești).

— Dacă e vorba și de excursie, trăiască entuziaștii. Hai să ne înființăm. Scrie procesul-verbal. Pune data...

— Participanți?

— Întregul birou plus membrii permanenți și ocazionali. Ai scris? Mai departe: Regretăm lipsa unui reprezentant al Uniunii Scriitorilor.

— Păi, n-am chemat.

— Doar pentru noi doi?

— Tov. Mihai Novicov s-a deplasat anul trecut la «F.C.T. București» doar pentru un singur om, iar tov. Camil Baltazar, odată, cînd s-a întrerupt circulația tramvaielor, a venit «per pedes» de la Bariera Vergului pînă la Uzinele «23 August».

— Numai că generoasa «Comisie de îndrumare a tinerilor scriitori» de la Uniunea Scriitorilor... s-a desființat!!!

— Cum, adică? Poate cineva s-o desfiin-

Gh. Topîrceanu» al Uzinelor «23 August» a fel.

— Dar cei de la «F.C.T. București» și de la Constructorul? Vor să se desființeze.

— Nu cred. La «Constructorul» sînt 12 inși printre care G. Teodorescu, Radu Tudor, Gina Teodorescu, Stelian Ionescu. Unii au publicat și în «Tribuna».

— Degeaba. Tov. Al. Pisano, responsabilul cultural al Trustului de construcții nr. 1 e de părere că atenția trebuie îndreptată numai spre brigada artistică. Sindicatul e de părerea responsabilului cultural, iar directorul — de părerea sindicatului.

— Acesta nu e cerc literar — e cerc vicios. În schimb mi-a plăcut sala lor.

— Ce-ar fi s-o luăm pentru noi?

— De ce n-am lua sala cercului «Finanțe-Bănci»? Tot nu au activitate.

— Parcă cei de la «Th. Neculuță» (Casa de cultură 1 Mai) nu erau plecați în... vacanță? Ca să nu mai spun de Biblioteca centrală de stat, unde am exclamat amîndoi: B.C.S. (Bietul Cerc Stă)!!!

— Bine. Cu sala văd că ne descurcăm. Mai departe?

— Mai departe facem și noi ce fac unele cercuri.

— Adică încuiem ușa de la intrare (ca la Casa de cultură «23 August») și răspundem

țeze pe... bunica?

— Poate. Uneori, cînd părinții dau divorț (în cazul nostru Casa de creație — mamă și Comitetul pentru așezămintele culturale — tată) bunica uită de nepoți. De altfel, nici la Consfătuire n-a fost invitată «mama mare». Unde am rămas cu procesul-verbal?

— La «regretul că nu ne asistă nimeni». Mai regretăm ceva?

— Nu. Pentru prima ședință am regretat de-ajuns.

— Atunci, să trecem la perspective. Ce urmărim?

— Să publicăm. Vom scoate o plachetă de antologie, cum a scos Cercul «G. Topîrceanu» de la Uzinele «23 August». Mai publicăm ceva și la «Clubul».

— Și pe urmă?

— Pe urmă, gata!

— Cum, gata? Unde e Gazeta Literară?

— În B-dul Ana Ipătescu nr. 15.

— Vrei să spui că e... prea departe de noi?

— Cam așa ceva.

— Nu crezi că ziarul «Munca» e mai aproape?

— Nu. Ziarul «Munca» avea cîndva o pagină literară cu lucrări culese din cercurile literare.

— Bravo lor!

În presa sportivă se comentează problema insuficienței oxigenului la Ciudad de Mexico unde se va ține Olimpiada din 1968.

AL. CLENCIU

— Dacă ne calificăm pentru olimpiadă, noi n-o să avem probleme cu oxigenul, că îl luăm cu noi pe... OZON!

Al lui

Cu un ton nepăsător
El o spune tuturor:
«Ce-i un bob pierdut? Nimic!
Sînt atîtea boabe-n spic,
Și atîtea spice-n lan,
Cîte valuri pe ocean...
Nu-mi plac trebile mărunte,
Nu m-aplec dup-un grăunte,
Eu am munci mai importante,
Asta... aia... alelalte...»

Satu-i spune: Mină-Spartă,
Geaba-i zic... degeaba-l ceartă,
Vesnic nepăsării rob,
El doi bani nu dă pe-un bob.
Ici un bob, dincolo nouă,
După el, nu curge... plouă!
De la stivă, la cîntar,
Risipește un hambar.
Într-o lună, într-o vară,
Mai mult pierde, decît cară...

Doar o dată l-am văzut,
Că era cam abătut.
Nu mai robotea pe-ogor,
Îl mutase-n alt sector.
— Bună ziua, ce mai faci?
(Era paznic la gînsaci)
Și s-a jeliuit pe loc
Că-i pierise un boboc.
— Lasă frate, pentru-atîț
N-o să-ți pui unghia-n gît!
Nu-i nici o nenorocire,
Fii bărbat, vino-ți în fire,
Ce tot plîngi, ce te sufoci?
C-avem sute de boboci!

— Păi de ăștia nici nu-mi pasă
Eu vorbesc de-al meu, de-acasă.

ȘTEFAN BALACI
Ovidiu-Constanța

VILEGIATURA TĂRANULUI ROMÂN.
— DEVIZE ISTORICE

Patriotul

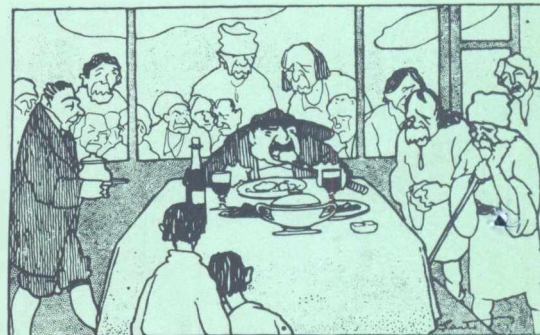
Eleganța conservatoare

Dernier Cri

«Toți pentru unul... (muncesc)

...și unul pentru toți!... (mănincă)

Anunțuri

«Microbistul»

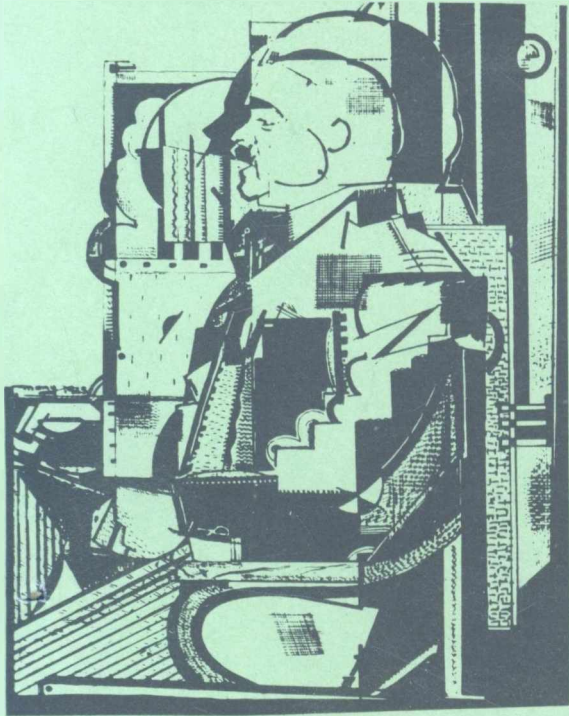
Suprema

Am făcut ordine prin casă apoi m-am dus la mașina de călcat și i-am luat șnurul. L-am încercat. Era rezistent. Apoi l-am agățat cu un capăt de lustra din dormitor iar la celălalt am făcut un laț. Am băgat capul înăuntru și... m-am aruncat în abis. Nu făcusem acest gest pentru că eram sătul de viață. Dimpotrivă. Aveam o poftă de viață, de zile mari. Și pînă atunci o consumasem așa cum mă pricepusem. Nici alte necazuri nu aveam. Oricum, nu atît de mari ca să mă ducă la un asemenea gest. Făcusem acest mare și ultim pas numai pentru a o pedepsi pe nevastă-mea. Nevastă-mea este o ființă adorabilă. Mică, suplă, fragedă ca un nufăr și frumoasă ca un crin imperial. O privire de a ei face un sfînt să păcătuiască. Adevărul este că o iubeam nespus, și încă o mai iubesc, dar de multe ori aș fi vrut să o văd căsătorită cu cineva care să fie imun la toate privirile și rugămintele ei. Altă soluție nu era. Oricît de departe aș fi fost, n-aș fi putut uita privirile acelea galeșe cu care mă mingia din creștet pînă în tălpi de cite ori dorea ceva de la mine.

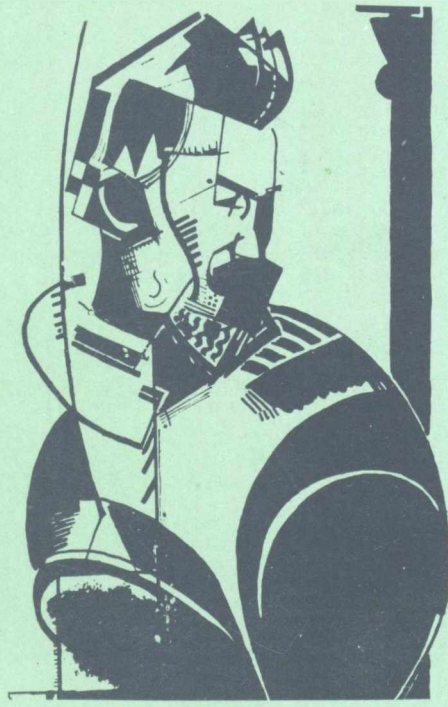
M-am bălăbănit mult în șnurul mașinii de călcat și era aproape să adorm de plictiseală cînd un țipăt puternic m-a trezit la realitate. Venise de la serviciu și eu nici n-o auzisem. Plîsete, țipete, lume multă, întrebări, răspunsuri, miliție, medici și, în sfîrșit, iată-mă singur întins pe masa din sufragerie cu două luminări la cap. Nevastă-mea era neconsolată. Plîngea tot timpul suflîndu-și cu zgomot năsul ei cîrn. Întreba pe toți din dreapta și din stînga de ce făcusem asta pentru că în fond noi ne iubeam și nimic altceva n-avea importanță, lucru care îmi dădu un început de regret pentru gestul meu necugetat. Dar... zarurile au fost aruncate. Poate și mai mult m-au făcut să regret asta scenele de la înmormîntare pe care însă le trec sub tăcere deoarece sînt prea patetice. Nevastă-mea a leșinat de-a binelea în timp ce cioclii îmi băteau capacul sicriului în cuie și a trebuit să-i dea să miroase din oțetul cu care fusesem stropit, naiba știe de ce. Apoi, fiindcă nu mai vedeam nimic, am ieșit afară din mormînt și m-am luat după convoiul care se răzlețise în drum spre casă. A fost o pomană, ca-n basme. S-a mincat și s-a băut, ca la praznic. Va să zică mă iubea.

Două săptămîni m-am ținut în preajma ei, spionînd și urmărind pînă și în gînduri regretul ei pentru mine. Dar nu prea erau semne. Întîi, s-a înscris la cantină pentru masa de prînz; dimineața lua o cafea cu lapte la cofetăria de vizavi de serviciul ei iar seara minca la un expres sau își făcea ceva ușor acasă, așa că numărul meu de rezistență, spălatul vaselor, unde trebuia să mă regrete cel mai mult, a fost un fiasco, lăsînd la o parte piața (pe care tot eu o făceam) ca și celelalte. Apoi, s-a mutat din dormitor în camera mică. Mi-a plăcut să cred că a făcut asta pentru a-i veni mai ușor la măturat și m-am bucurat pentru că tot eu măturam, și nu pentru a nu mai vedea locul sinistru. În rest viața i se scurgea normal numai că fără mine. După două săptămîni, sau poate trei, pe cînd o urmăream în autobuz ducîndu-se la serviciu, aud în urma ei un bărbat spunîndu-i altuia:

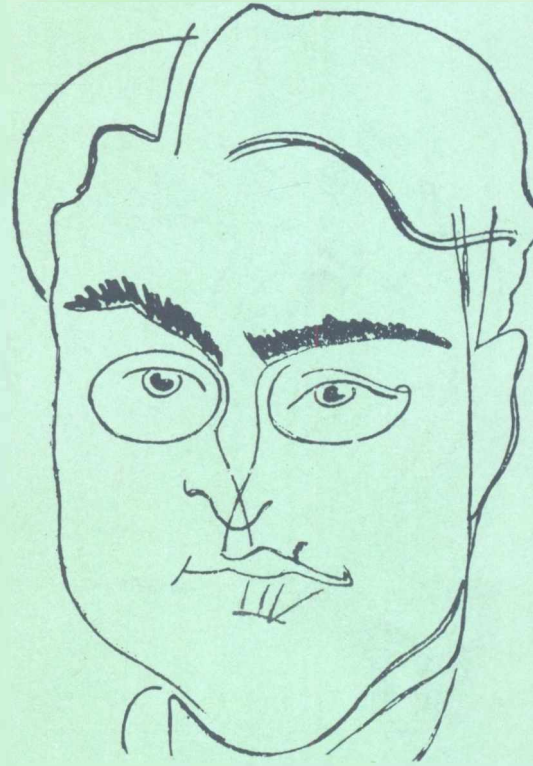
E C T I V E

TUDOR ARGHEZI

CONSTANTIN BRÂNCUȘI

AL. PHILIPPIDE

M A X Y

Văzbuinare

ea dar niciodată nu mi s-a părut așa de frumoasă». Sigur că a auzit și ea cuvintele acestea, pentru că am văzut-o roșind. Dar nu s-a mișcat de acolo. Păreră mea este că ar fi trebuit să se mute ceva mai încolo. Tot în ziua aceea, la serviciu o colegă îi spuse: «Ascultă tu, doliu, doliu, dar cu puțin ruj tot trebuie să-ți dai pe buze.» Și proasta și-a dat și continuă să-și dea. Peste alte câteva zile s-a dus cu această colegă la cinematograful și apoi a dat drumul la radio și la televizor. Și nu trecuse nici măcar o lună de la moartea mea!

În ziua când s-au dus la cinema s-au întâlnit din întâmplare cu un fost amic de-al meu, care, neavînd ce face, a mers cu ele la film. El s-a așezat lângă nevastă-mea. M-am ținut și eu scai de ci dar n-am prea putut vedea ce fac fiindcă era întuneric și apoi m-a furat filmul. Era unul cu cow-boy. De-acolo tipul le-a dus la o cofetărie și apoi acasă. S-a întimplat ca întii s-o ducă pe colegă și la urmă pe soția mea. În fața ușii ei, a vrut să o sărute dar ea a fugit repede înăuntru. Mă durea faptul că m-a uitat atît de repede dar îi doream un soț ca tipul ce încercase să o sărute. Avea faimă de egoist, bețiv, și afemeiat. Exact ceea ce-i trebuia ca să mă regrete.

Și s-a întimplat întocmai cum am dorit eu. După șase luni de curte, amăgeli, promisiuni și calcule s-au hotărît să se căsătorească. Nevastă-mea a aruncat doliul, a făcut curățenie în dormitor, după care au trînit o nuntă unde s-a mîncat și s-a băut mai ceva ca la înmormîntarea mea. Tipul și-a dat, bineînțeles, în petic, spre satisfacția mea, a început să cînte și să spună bancuri deocheate de care lumea a rîs și s-a amuzat pînă în zorii zilei. Apoi, după ce toți au plecat tipul mi-a luat soția, sau mai bine zis și-a luat soția și au plecat clătîindu-se spre dormitor. N-am avut tăria să-i urmez, așa că pînă se vor trezi m-am hotărît să dau o raită pe la ceilalți amici căsătorii cu regretul că nu o făcusem pînă acum.

Am intrat la unul care ani de zile m-a zeflemisit pentru îndeletnicirile mele domestice. Era pe jumătate îmbrăcat, ar fi trebuit să plece la serviciu, avea pe fîu-su în brațe și-i dădea să sugă dintr-o sticlă cu lapte, în timp ce nevastă-sa dormea candid. Pe un altul, care pînă atunci se lăudase că ori de cîte ori se duce amețit acasă nevastă-sa îi iese în întîmpinare, îi servește cu acrituri și-i pune comprese reci pe cap, l-am găsit dormind în cada de baie cu un bilet la cap: «Nenocitule, dacă mai vii încă o dată acasă mirosind a băutură, nu-ți mai deschid ușa.» Pe altul, care ne povestise la un țap de bere că își cîrpile de cîteva ori nevasta, l-am găsit ducîndu-i dragăstos jumătății sale cafeaua cu lapte la pat.

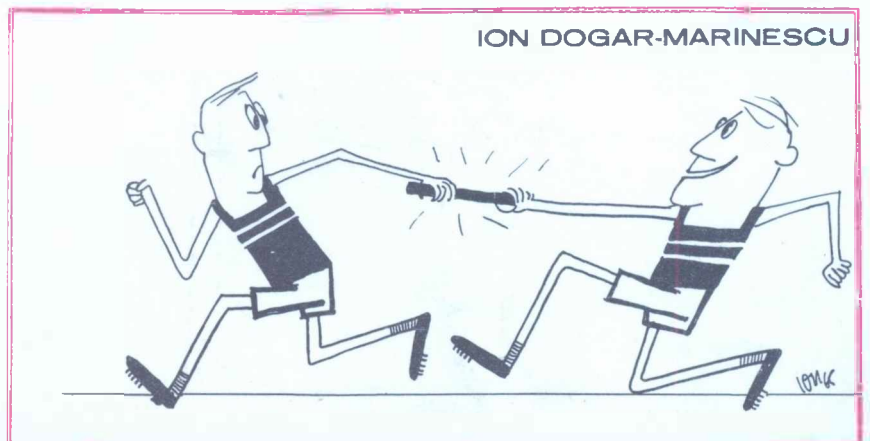
Scîrbit de cele ce văzusem m-am întors din nou la mine acasă cu o ultimă speranță. Aici am găsit-o pe nevastă-mea, dacă mai pot să-i spun așa, dormind cu un suris angelic pe buze, iar tipul, cu o compresă rece pe cap, spăla vasele de la nuntă fluierînd de zor.

Atunci, m-am dat jos de pe masă, am pus șnurul mașinii de călcat la loc și m-am dus la bucătărie să spăl vasele.

FRED GHENĂDESCU

— Să vie spiritul lui Stamate!
— Lăsați-l pe Stamate! El n-avea spirit... era autor de cuplete.

ION DOGAR-MARINESCU

Într-un interviu acordat revistei «Newsweek», premierul Ky al Vietnamului de sud s-a plins de extinderea corupției în cercurile conducătoare. (Ziarele)

V. TIMOC

— Pentru Saigon, problema corupției devine tot mai grea!...

Poveste cu porci

Numele de familie nu i-l cunoșteam deoarece ziarele nu i-au dezvăluit decât inițiala B. Ca în romanele de pe vremuri, în care doamna B. pleca de la soțul ei R., din orașul S. spre satul V., unde se întâlnea cu tânărul G. și așa mai departe. În schimb prenumele este transcris în întregime — Siegrid — ca și pedeapsa la care a condamnat-o tribunalul din Frankfurt pe Main — o amendă de șaptezeci de mărci.

Ce romantic delict o fi comis Siegrid B. pentru a fi obiectul unei asemenea sentințe? Să fi fugit în satul V. cu tânărul G.? Sau, dimpotrivă, să se fi ascuns în orașul S. cu mai puțin tânărul R.?

Nici una, nici alta. Deși nu are decât douăzeci și cinci de ani, Siegrid nu s-a făcut vinovată de nici o escapadă amoroasă. Nenorocirea i se trage dintr-o treabă cu caracter politic. Iată despre ce e vorba:

Într-o bună (pardon, proastă) zi, Siegrid a nimerit întâmplător la un miting al partidului național-democrat recent înființat în R.F. Germană. Partidul național-democrat e tot atât de democrat cât erau de socialiști național-socialiștii. De fapt se mărturisește deschis că membrii săi sînt adepți ai hitlerismului. Ca dovadă, ei au organizat o procesiune la închisoarea Lonsberg, unde între 1945 și 1947 au fost executați o serie de criminali de război și au depus acolo, în semn de omagiu, coroane de flori.

Tot un omagiu — de data aceasta verbal — a ascultat și Siegrid la mitingul sus-amintit. Revoltată de osanalele cîntate la adresa unor asasini, ea a intrat în conflict cu neo-nașiștii. Viteji ca totdeauna cînd au de-a face cu o femeie fără apărare, ei au atacat-o, lovind-o cu pumnii și picioarele. Înainte de a leșina Siegrid a mai apucat să strige:

— Porci hitleriști!

Bătăușii s-au considerat ofensați și au dat-o în judecată. În zadar a explicat tînăra femeie cum s-au petrecut lucrurile. Tribunalul a fost neînduplecat.

Poate că în componența lui se aflau iubitori de animale, care au înțeles să sancționeze astfel jignirea adusă porcilor.

V. GĂLĂȚEANU

Un riu drăgălaș

Rio Chiquito! Sună promițător ca titlul unui film de aventuri cu gauchos îndrăzneți, femei brune și frumoase și cavalcade nocturne. Și chiar este un film, mai bine zis a fost. Sau ar fi fost. Sau era să fie.

Să ne explicăm. Doi cineaști francezi, Pierre Sergent și Bruno Munuel au plecat în Columbia pentru a realiza un documentar despre această țară. Oamenii aveau vize în regulă, binecuvîntarea autorităților, aparatele și pelicula necesară, așa că s-au apucat de treabă.

Din păcate pentru ei, guvernul columbian nu stă chiar pe roze. Mai precis, el este urit de covârșitoarea majoritate a populației. În multe regiuni ale țării au apărut grupuri de partizani care luptă cu arma în mîna împotriva exploatării și a teroarei exercitate de marii latifundieri, cu binevoitorul concurs al autorităților.

Au vreo legătură toate acestea cu cineaștii noștri? Au! Filmînd niște peisaje în junglă, Sergent și Munuel s-au rătăcit și au ajuns în zona Rio Chiquito, care este sub controlul partizanilor. Aceștia i-au luat într-una din taberele lor, le-au dat de mîncare și le-au povestit despre marile dureri ale poporului columbian. După care i-au scos la o șosea și le-au dat drumul.

Înapoi în capitala Columbiei, cineaștii au comis imprudența să povestească cele întîmplate. Poliția a ciulit urechea și și-a ascuțit ghiarele. Arestîndu-i pe Sergent și Munuel, ea i-a supus, timp de o săptămînă, unui interogatoriu cum numai poliștii din Bogota știu să-l ducă. Obiectivul lor era dublu: pe de o parte să afle unde se găsesc exact partizanii, pe de altă parte, să-i «convîngă» pe cineaști să nu mai vorbească atît de frumos despre țărani răsculați.

Eșecul a fost la fel de dublu. Cineaștii și-au ținut gura închisă la interogatoriu, în schimb au deschis-o larg imediat ce ambasadorul francez în Columbia a obținut eliberarea lor. Și astfel lumea a aflat din nou și despre partizani și despre poliția din Bogota.

Rio Chiquito înseamnă pe românește «riul drăgălaș». Ne îndoim că șeful poliției columbiene e de acord cu această denumire.

N. AURELIU

Algebra

...Tirbușonul, bricheta, glaspapirul, pompa de flit, ostropelul, ceasul cu cuc, fiș-fiș-ul... Iată ce invenții ar fi putut inventa deșteptul care, de rău ce a fost, a inventat cea mai haină materie școlară denumită, perfid și onomatopeic: algebra! Mai sînt și alte materii perfide ca, de exemplu... Dar s-o luăm metodic, că altfel nu puteți înțelege ce-i aia perfidia materiilor școlare...

Stam tăcut și pașnic în banca în care îmi completez studiile la cursul seral și, o dată cu ele, și pronosportul meu săptămînal. Tocmai concepam prima variantă cînd profesorul de naturale m-a interceptat cu întrebarea:

— Tovarășe Dinu, momentan cu ce te ocupi dumneata?

— Cu merceologia, tovarășe profesor, răspund eu, subtil. Sînt merceolog în alimentația publică...

— Atunci, fii amabil și vorbește ceva despre selecția naturală... Dar, concret.

— Cu plăcere, zic... Concretizez selecția prin cîteva exemple concrete... De pildă, eu, ca merceolog în alimentația publică, pot afirma că vinul natural, ca și pastrama de capră naturală, nu ajung pe masa tovarășilor consumatori decît numai după o riguroasă selecție naturală...

— Ce vrei să spui cu asta?

— Cu asta vreau să spun — zic eu trăgînd de timp — de fapt, vreau să zic că selecția naturală

și-a găsit aplicare și în alimentația publică... În exemplul cu capra...

— Lasă capra, tovarășe Dinu, și să trecem la altceva... Bunăoară, știi ce a determinat, cîndva, maimuța să meargă vertical și, treptat, să devină om?

— Nevoia de hrană, tovarășe profesor. Imediat ce a devenit om, maimuța și-a utilizat picioarele și mîinile pentru a-și căuta hrana.

În legătură cu asta vă spun sincer că nicăieri nu găsește omu' o hrană mai variată ca în alimentația publică. Sortimentele de care dispunem sînt totdeauna selecționate natural...

— Mulțumesc, tovarășe Dinu. Pentru merceologia pe care o știi la... naturale, îți dau deocamdată un 4!

— Mai bine dați-mi un 5, că sînt și eu în producție...

— Îți dau și 10. Asta cînd nu-mi vei mai răspunde la naturale din cartea de... bucate!

...Ora următoare a intrat în clasă cealaltă perfidă, algebra. Și, prin intermediul profesorii...

CRONICĂ RIMATĂ

Abtă babadă a lumii*

Nu-i văzută de aproape
Decît în oglinzi de ape,
Însă-i nelipsită-n toate
Precum sarea în bucate.
Felinar de boltă-albastră,
Ori dînd buzna pe fereastră;
Noptilor, martor, prezentă,
Dragostelor confidentă,
De-un timp pozată-așa
Ca o stea de cinema;
Galbenă ca o lămîie,
Singulară ca o momîie,
Feminină, totuși mută —
Numai norii o sărută —
Nelipsită-n «Festival...»
Ca un critic muzical,
Mălăiață... ca o pară
Pică-n muzică ușoară.

EUGEN PRECUL

TUDOR MUȘATESCU: — Înfiițăm aceste cursuri pentru viitoarele turnee la Paris.

în alimentația publică

NEAGU RĂDULESCU

invitat la tablă cițiva colegi. Lor le-a dat să rezolve ecuații, iar mie mi-a dat... prin cap să-mi continui pronosportul... Timpul trecea în mod pașnic, cînd deodată:

— Tovarășe Dinu, aud eu o voce, spune-mi te rog, ce părere ai despre modul cum a rezolvat ecuația colegul dumitale... Vorbise profesoara.

Sesizez imediat că dacă Grigore, colegul în cauză, ar fi rezolvat-o bine, nu-mi mai cerea părerea. Ies la tablă, privesc ecuația, ridic nemulțumit din sprîncene și zic:

— E greșită, tovarășă profesoară! Ca să nu-mi ceară să arăt greșeala, adaug repede, către clasă: E greșită, tovarășii! E greșită mentalitatea aceluia dintre noi care își motivează lipsa de pregătire prin faptul că sîntem în producție. Țsta nu e un motiv, e un pretext! Urmăm cursurile serale ca să știm! Dar, ca să știm, trebuie să învățăm. Temeinic! De ce atunci unii dintre noi pretind tovarășilor profesori din corpul nostru didactic să fie indulgenți, să ne dea note de trecere cînd, ca în cazul lui Grigore, habar n-avem cum se rezolvă nici măcar o ecuație de gradul unu? De ce?

— Dinule, ecuația mea e de gradul doi, spuse Grigore.

— Nu contează gradul ecuației, ci gradul de pregătire! Asta e esența! zic eu.

— Care esență, tovarășe Dinu? întrebă, uimită, profesoara.

— Numai un merceolog din alimentația publică v-ar putea spune numărul lor exact, zic eu. Există, ca să zic așa, esența de rom, de ananas...

— Ce legătură are ananasul cu algebra? se miră profesoara.

— Aparent, n-are. Dar și în alimentația publică, unde lucrez eu ca merceolog, se lucrează algebric. Tovarășii noștri creează rețete cu dozaie precise, matematice, algebrice chiar! De aceea, ori unde am fi în producție, trebuie să învățăm, ca să știm algebră. Și asta nu-i ușor...

— Nu e, dar cum rămîne cu ecuația? insistă profesoara.

— Ecuația rămîne, dar consumatorul pleacă nemulțumit. De aceea, problema trebuie rezolvată în așa fel încît să satisfacă atît pe consumatorul obișnuit, cît și pe acela care vrea bucatărie dietetică!

— Tovarășe Dinu, ți-am cerut părerea despre ecuația de pe tablă...

— Am înțeles asta, tovarășă profesoară. Dar cum n-au mai rămas

decît cinci minute pînă sună, vă rog, iertați-l... De Grigore vorbesc... A greșit ecuația, asta e drept, totuși gîndiți-vă, e și el în producție... La urma urmelor, toți greșim. Principalul e s-o recunoaștem și să ne lichidăm lipsurile... Grigore, ce stai?... Ia-ți angajamentul că într-o săptămînă te pui la punct cu algebra. Eventual, te ajut și eu, că doar îți sînt văr. Ți-aș ajuta chiar și dacă nu ți-aș fi. Haide, Grigore, promite solemn că vei depune mai mult efort...

— Tovarășe Dinu, vărul dumitale a rezolvat bine ecuația, spuse atunci profesoara. Pentru asta îi dau nota 10!

— 10?! întreb eu perplex. Atunci, de ce mi-ați cerut părerea?

— Să văd dacă ești pregătit. Și am văzut!

— Vă rog să mai vedeți o dată. Mai sînt trei minute pînă sună. Dați-mi o problemă... imediat ce mă întorc într-un sufler de la librăria din colț, că vreau să cumpăr cretă.

— Ai cretă în mîna stingă, spuse profesoara spre hazul celor din clasă.

— Chiar! zic eu. N-o vedeam, că mă uitam la dreapta. Atunci, mă reped puțin pînă acasă, că am uitat aragazul deschis. Știți, doamne ferește de ceasul rău...

— Dinule, am închis eu aragazul! rosti Grigore, afirmație total mincinoasă care, de altfel, a și fost urmată de o formidabilă explozie...

de ris! Întreaga clasă rîdea de un om căzut pradă perfidiei materiilor școlare.

— Tovarășe Dinu, pentru astăzi ai numai nota 3, spuse profesoara. Regret...

— Sînt în producție, tovarășă profesoară... Poate îmi dați un 5. Nu de alta, dar miine sînt chemat să-mi fac microradiografia...

— Și ce-i cu asta?

— Ei... e bine. E bine s-o facem cu toții. Așa că mai treceți și dumneavoastră cu vederea...

După ce profesoara a ieșit din clasă, mă apropiai sufletește de Grigore:

— Grigore, îi zic, din cauza ta am luat 3, dar nu-i nimic. Țin la tine așa cum ești, că doar mi-ești văr. Dar altă dată, te rog din suflet să nu-mi mai închizi aragazul în nas, tocmai cînd sînt examinat din programa analitică! Auzi, cretinule? Să-l lași deschis, ca să-l închid eu, cînd am nevoie.

VASILE RĂDULESCU

— Nu-nțeleg ce v-a enervat așa, doar baia asta-i comună!

PAGINI DIN LITERATURA SATIRICĂ UNIVERSALĂ

PLIM- BARE DE DUMI- NICĂ

de JIRI MAREK
(R. S. Cehoslovacă)

Jiri Marek s-a născut în anul 1914. Este unul dintre scriitorii reprezentativi ai genului scurt din R.S. Cehoslovacă. A debutat în literatură în anul 1944 cu un volum de povestiri «Viața nu se mai întoarce», după care a urmat romanul «Amprente adevărului». A publicat apoi alte numeroase culegeri de schițe, povestiri și romane. Ultimul său roman (1961) poartă titlul «Trăiesc printre oameni».

Au plecat. Mașina lor, proprie, lăsa în urmă pe șoseaua cea nouă un nor de praf. În casa rămasă pustie domnea dezordinea. Așa se întâmplă atunci când cineva pleacă în cea mai mare grabă la drum cu copiii.

În broască se răsuci cheia și o femeie în vîrstă intră în vestibul. După ce închise ușa, se opri citeva clipe, răsufliind din greu. Ostenise urcînd patru etaje. Liftul, în ziua aceea, era defect. Se aplecă și ridică de pe podea o păpușă.

— A uitat-o, Dașenca, spuse ea înduioșată. Ce-o, să mai plîngă, biata fetiță, fără «Vagabondul» ei! Apoi adăugă: De ce nu i-or fi luat oare copilului păpușa preferată? Ce, era atît de greu?

Își scoase paltonul, îl puse în cuier și intră în odaie. Pe masă zăcea vesela de la prînz. Baremi să fi aerisit camera, se gîndi bătrîna posomorîtă și deschise larg fereastra.

Era o zi însorită, minunată. Fereastra dădea în spre grădină. Femeia oftă: ce bine e să stai acum pe o bancă și să te încălzești puțin la soare! Dar ea avea o grămadă de treburi, așa că plecă de la geam.

În camera de baie se tăvălea pe jos o cămașă curată a ginerelui. De ce n-o fi îmbrăcat-o? A, da, avea un nasture lipsă. Am uitat să i-l cos! se muștră ea.

Apoi intră în bucătărie. Aici — ca de-altfel în fiecare duminică — se petrecu ceva de neînchipuit.

Dașa cea mare nu știe să gătească. Dacă se întâmpla într-o duminică să facă de mîncare, parcă sosea sfirșitul lumii. Bătrînica se mișca greoi prin bucătărie adunînd toate vasele în chiuvetă. Puse pe urmă o oală cu apă pe aragaz. Pînă să fiarbă apa se apucă să deretice prin odaie. Însă priveliștea de afară, bogata verdeată a grădinei o atrăgeau, cu fire nevăzute, mereu spre fereastră.

Aplecîndu-și pleoapele, ca și cînd ar fi fost orbită de razele puternice ale soarelui, bătrîna începu să-și depene amintirile.

Cînd eram tinăra de tot, plecam deseori din oraș, bineînțeles cu trenul, și ne așezam într-o poieniță din pădure; eu îmi scoteam pantofii și ciorapii, iar bărbatul meu se juca cu mingea, cu fiică-mea. Pe atunci fata era mică de tot. Cîteodată culegeam flori sau priveam la oamenii care coseau iarba. Ce mireasmă era peste tot! Numai zilele acelea ne mai înfrumusețau puțin viața. Într-adevăr, omul n-are parte de prea multe zile asemănătoare.

Aș pleca și acum, bucuroasă, la marginea orașului și, ca pe vremuri, m-aș descălța, mi-aș încălzi picioarele ostenite la soare, aș admira luncile înflorite și cărarea șerpuiind spre sat. Tare aș vrea să mai văd priveliștea asta! Măcar o dată! Poate... pentru ultima oară... Dacă... mi-ar fi spus: «Hai cu noi...»

Ochii i se încetoșară de lacrimi, inima i se strînse de înduioșare. Apa începu să fiarbă. Îngîndurată, cu pași greoi, bătrînica porni agale spre bucătărie să spele vasele.

În românește de
IACOB BABIN

(Din volumul «Mici drame» de Jiri Marek)

AL- TRU- ISM

N-am văzut vecini mai răi
Decît sînt vecinii mei;
Oameni puși pe gălăgie
Și lipsiți de omenie.
Nu că fac pe arțăgosul,
Dar ei nu știu ce-i frumosul;
Nici frumosul nici utilul
Și îmi blestemă copilul.

Dragul tatei juvaer,
Parcă-i un elicopter
Cînd, de zeci de ori, pe scară
Se tot urcă și coboară;
Că, dacă-l zărești cumva,
Îl mîninci, nu altceva...
Ori cînd sună din trompetă,
Zici că-i Wagner... cînd repetă.
Dar degeaba are tobă
Într-o lume ritmo-fobă.

Ce-mi tot spunei de plantații,
Spații verzi sau alte spații?
Cînd am reușit să fac
Cît ai pune așa-n ac,
Să trăiesc la domiciliu
Georgicele lui Virgiliu
Într-un stil patriarhal,
Stil bucolic, pastoral,
Amplasînd în curte niște
Pui, găini, curcani și găște...
Dar vecinii, dușmănoși,
Îmi tot suduie cocoșii.

Am un radio record
Cînd îți scoate un acord
Se aude-n plînă zi
Tocmai pînă vizavi.
Însă noaptea face-un zvon
Pînă-n alt microraiou.
De ce nu s-ar auzi
Ce? Provoacă insomnii?
Ei și ce dacă provoacă?
Ia gîndiți-vă oleacă
Nu-s remedii medicale
Romergane... Luminale...?

Și-astea mi s-au întimplat
Fiindcă prea sînt delicat,
Prea sînt darnic și-altruist
La cea-cea-uri și la twist;
Fiindcă eu, pe-acestea care
Viața-mi fac fermecătoare
Nu le țin la mîne-n casă
Ci le difuzez în masă.
În schimb sînt mai... glacial,
Mai puțin sentimental
Față de ce spun esteții
Că formează... proza vieții
Care-mi supără chenzina,
Cum e apa și lumina!

Și le-achit de obicei
Numai cînd nu scap de ei.

VICTOR HÎLMU

D e - a l e BUCUREȘTIULUI

Nu mai constituie pentru niciunul dintre noi vreun motiv de uimire un magazin mare și elegant cu rafturile îndesate de produse care de care mai ademenitoare. Bucureștiul, este, cum se zice — plin — ca de altfel și celelalte orașe, cu asemenea unități. Cum treci strada, cum dai colțul, cum te-ntorci, cum te sucești, vezi o «Alimentară» sau o cofetărie.

Sînt însă unele «Alimentare» unde cînd intri, se întîmplă cam așa: te uiți mai întîi în moderna vitrină frigorifică și vezi un teanc de felii de șuncă, tăiate parcă cu briciul lui Figaro, proaspete și super-apetisante. Și-i spui vinzătoarei: «Dă-mi, te rog, 300 de grame!» În clipa următoare, vinzătoarea, de altfel îmbrăcată cu un halat impecabil scrobit și cu bonetă pe cap, apucă cu degetele rozele felii de șuncă și, după ce le plimbă dintr-o mină într-alta, le așează pe cîntar.

Cum se face că n-are la îndemînă un clește de lemn, vreo lopățică plată sau o simplă furculiță, să nu întrebați pentru că nu știe nimeni. Pesemne că nu-i igienic să servești cu asemenea ustensile. Se murdăresc și trebuie spălate după terminarea programului. Cu degetele, se pare însă că e cu totul altceva...

Așa stau lucrurile în unitatea plasată sub hotelul «Negoiu», unde, deși ambianța generală te face să crezi c-ai nimerit într-o farmacie, se lucrează în continuare după... rețeta «La nea Stelică» — denumirea unei băcănii răposate.

Mai abitur se petrec lucrurile la «Alimentara» din strada Galați, colț cu strada Mihail Eminescu,

unde cînd se vinde brînză sfărîmată și cîntarul indică mai mult decît ai cerut, plusul este prins ca într-o menghină de degetuțele inelate și cu unghii parțial ojate ale vinzătoarei de aici și apoi basculat cu viteză supersonică în vasul așezat într-unul din rafturi.

La fel se procedează și la cofetăria «Universității», dar nu cu brînză că n-au... decît în pateuri! Cu bomboanele. Dacă în punga de pe talerul balanței sînt cinci bomboane mai mult decît cantitatea solicitată, acestea sînt extrase cu trei din cele zece degete ale cofetăritei și pe urmă zvirlite în cupa rezervor de pe tejghea, de unde ulterior reintră în circuit, devenind proprietatea... comestibilă a altui cumpărător.

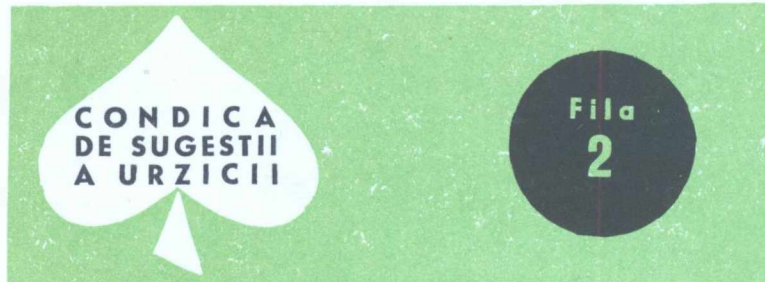
La drept vorbind, e într-adevăr mare păcat că, în timp ce magazinele Capitalei sînt inzestrate cu suple tuburi de neon, frigider de ultimul tip, spații considerabile și personal costumat aidoma chirurgilor, servitul cu degetele — dintre care multe ar trebui să facă mai des legătura cu o perie aspră — cunoaște o mare inflorire.

Astfel stînd treburile, nu se poate spune că salariații «Alimentarelor» și cofetăriilor noastre n-au nimic comun cu... arta manuală.

Dimpotrivă! Și cînd te gîndești că despre aceste talentate miini îndeminate nimeni nu s-a gîndit (pînă azi) să scrie un singur rînd sau... cel puțin să facă un film!

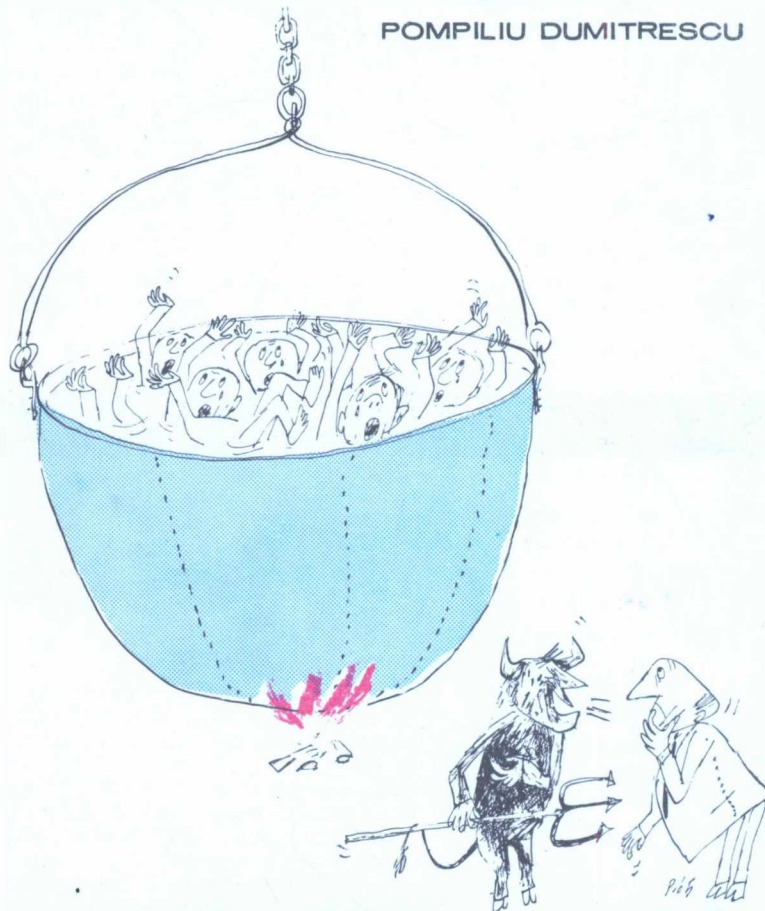
Uite, dom'le, așa te-nghite anonimatul!...

DAN MANOLESCU

Unele instituții, întrerup funcționarea ascensorului timp de 2—3 ore pentru... «repaus», cetățenii fiind nevoiți să urce pe scări nenumărate etaje.

POMPILIU DUMITRESCU

— ...Iar aici sînt cei care în «orele de vîrf» (la unele instituții centrale) opreau lifturile!!

A. POCH

— O, le... vom repara!

Fabrica de cerneluri «Aurora» din Capitală primește multe reclamații privind calitatea produsului «Sad» pentru scoaterea petelor de grăsimi.

*Fabrica-i preocupată
Să găsească rețepor
Și-un produs care să scoată
Pata de pe marca lor.*

Sfatul popular Bicaz nu asigură transportul brigăzilor științifice în comunele învecinate.

*Mă amestec — cum se spune —
Unde nu îmi fierbe ciorba
Și susțin că prin comune
Ele-s duse doar... cu vorba.*

I.T.B.-ului, care nu sporește numărul curselor autobuzelor 63, deși acestea circulă între capătul liniei de tramvai 2 și gara «16 Februarie 1933» numai de trei ori pe zi.

*Nu ia măsuri deoarece
Așteaptă de la C.F.R.
Ca pe traseul indicat
Să pună un accelerat.*

Deși erau planificate reparații capitale la imobilul din str. Xenopol nr. 1 Sibiu, I.L.L. a executat numai câteva lucrări, în special la zidurile exterioare.

*Are dreptul să se mire
Trecătorul de pe stradă
Când se fac la o clădire
Reparații de fațadă.*

I.C.R.T.I. Oradea a refuzat să primească de la fabrica «Proletarul» din Bacău, 644 m stofă de palton femei deoarece se lua vopsea.

*Care-i dandanaua
O arată strofa:
Când se ia vopseaua,
Nu se mai ia stofa.*

Sfatul popular orășenesc Pitești a redus cea mai mare parte din spațiul pieței de alimente din centru pentru a înființa un parc auto-moto.

*Reducând-o pe-ndelete
Conform planului poznaș,
Față de motocicletă
Piața e simplu ataș.*

V.D. POPA

Cu fofurlica

Uscătorie în două variante

Prima variantă:

— Vă somăm, cu toată insistența de care sîntem în stare, să retractați ce-ați afirmat despre noi în «Urzica» nr. 14! Deasupra caricaturii ce ne-ați dedicat în acel număr, ați scris următoarele: «C.A.P. Bosia-Iași și-a procurat un uscător de fin, electric, care nu poate fi instalat, neexistînd instalație electrică». Ei bine, critica dv. e nejustă! Datele dv. sînt false! Adevărul, iată-l: acest uscător e în două variante; adică poate fi acționat fie electric, fie mecanic. Noi, neavînd electricitate, am acționat mecanic. Vă somăm totodată să ni-l divulgați pe corespondentul care v-a informat, comunicîndu-ne totul despre el: numele, prenumele, sexul, data și locul nașterii, semne particulare, unde lucrează și ce funcție are, ca să punem mina pe el, să-i cerem despăgubiri morale și să-i arătăm noi lui! Bănuim desigur că veți reda cu vorbe în plus și nișel exagerat ceea ce vă pretindem, dar în esență cam asta vrem! (Și semnează: Președinte, C. Pecheanu și inginer-agronom P. Harghel).

Urzica (intimidată): La stimata dv. somație, vă comunicăm ce ne-a comunicat și nouă Filiala din Iași a Băncii Naționale: că ați cheltuit în total suma de 20 200 de lei (12 000 costul uscătorului, 6 500 plătiți la S.M.T. pentru tractorul cu care ați acționat uscătorul și 1 700 pentru zile-muncă) fără să reușiți a usca cine știe ce lucernă și că în prezent acest uscător nu e folosit, adică, în concluzie, CAP Bosia-Iași a cheltuit fără chibzuială suma de 20 200 de lei. Așteptăm acum și a doua variantă a răspunsului dv.

Dar pînă să ne parvină a doua variantă de la Cooperativa agricolă de producție, ne-a sosit o primă variantă și de la Consiliul agricol al raionului Iași. Ni se comunică de către acest for superior că, cităm: «nu sîntem de acord cu conținutul caricaturii apărute în nr. 14 al revistei deoarece cele sesizate nu corespund realității». Bun. Și apoi a sosit și a doua variantă de la Cooperativa agricolă de producție:

— Vai, dragă Urzico, iubită și neprețuită, acum, cînd știm că știți și de Banca Națională, se schimbă chestia. Recunoaștem, cu smerenie, că a fost pe deplin justificată critica din revistă, că bine a făcut redacția «Urzicii»

criticînd acest aspect negativ din activitatea financiară a unității noastre. Ne înclinăm cu respect. (Și semnează: Președinte, C. Pecheanu și contabil-șef, Gh. Copacinschi).

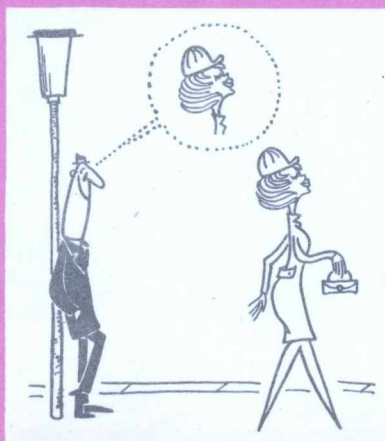
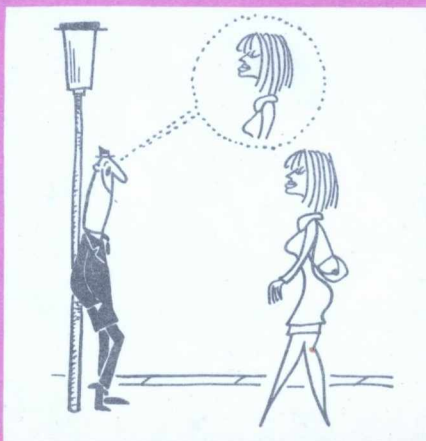
De la Consiliul agricol al raionului Iași nu ne-a sosit încă a doua variantă. În orice caz acest for ne-a dovedit că, uneori, chiar cînd e vorba de un uscător electric se poate lucra... mecanic!

C. CRISTACHE

D I A L O G
Î N C E R C
Î N C H I S

(urmare din pag. 6—7)

- Și au desființat-o.
- Bravo nouă!
- Și mai știu una: de aproape trei ani există depus la Casa de creație un manuscris destinat cercurilor literare. Un manual teoretic de prozodie.
- Și?
- Atît. Cică n-ar fi prea necesar...
- Auzi, ce teorie...! În cazul ăsta, ce rost mai are cercul nostru? Jos entuziaștii!
- Totuși, să nu uităm că Nichita Stănescu, Adrian Păunescu, Constanța Buzea, C. Abăluță, Gabriela Melinescu etc. au ieșit din asemenea cercuri.
- Au ieșit și s-au dus la Cenaclul «Nicolae Labiș». Mulțumesc. Dacă am norocul să mă remarc Eugen Barbu, în două luni ajung... luceafăr!
- N-ai decît! Numai că la «Nicolae Labiș» o să-ți vină rindul să citești cam peste vreo doi ani.
- Atunci, ce facem? Ne desființăm sau nu ne desființăm?
- Facem ce-a zis «Consfătuirea»!
- Ce-a zis?
- Nimic!!!

— Hai să trăiești!

AȘCHII DE PLAIVAZ

— CUGETĂRI — de I. LAN —

- Lectura lui preferată e carnetul C.E.C.
- Inspirația e ca un musafir prost crescut: vine de obicei când lucrezi.
- Scrie atât de mult încît se vede că n-are timp să-și citească lucrările.
- O viață întreagă s-a zbătut, ca să nu facă nimic.
- E amic la cataramă cu toți; îi lipsește însă un prieten.
- Îi este tare dor de mama. Sărmanul, nu o vede cu anii.

răbojul urzicii

POVESTE SENTIMENTALĂ

S-a întîmplat la fabrica de cherestea din Anina a întreprinderii forestiere Oravița.

Soț iubitor, tovarășul maistru Butoi Ștefan a încadrat pe scumpa sa soțioară numai în posturi de muncă grea, repartizînd-o însă efectiv doar la munci ușoare.

Dar, făptură gîngășă, nici ușoarele munci nu le putea dînsa efectua și, pînă la terminarea programului, cam trîndăvea.

Și azi așa, miine așa, pînă ce neagra invidie a muncitoarelor neprotejate de nimeni a triumfat: conducerea fabricii, ca să nu mai fie cine s-o protejeze pe soțioară, l-a scos pe tovarășul maistru Butoi Ștefan din funcția de maistru.

Scos din funcția de maistru, a fost încadrat desenator.

Un desenator care — la drept vorbind — și-a făcut singur... figura.

BORCANE ȘI BALAST

Fabulă cu doi șoferi de la Autobaza Piatra Neamț.

Lipovanu Mihai, fiind trimis cu

autocamionul nr. 26 973 BC să facă transporturi de cereale și legume pentru cooperativele agricole de producție din raion, a efectuat curse în beneficiul său, transportînd sticle și borcane pentru I.R.V.A. Piatra Neamț.

Dan Ion, trimis cu autobasculantă nr. 50 671 BC să facă pentru D.R.D.P. Iași transporturi de materiale de la Viișoara la Roznov, s-a abătut olecuță din drum și a «ars» trei curse clandestine, transportînd balast pentru niște particulari.

Morala fabulei: Lipsește, ca și celor doi șoferi.

ȚUICĂ ȘI CARTOFI

Cooperatorii din comuna Valea Ursului (raionul Negrești, regiunea Iași) sînt oameni cumpătați. Mai puțin cumpătați sînt însă din păcate trei tovarăși care au la cooperativa agricolă de producție din această comună sarcini de răspundere: vicepreședintele Toma Constantin, brigadierul Olteanu Ștefan și Sandu Ion din comisia de revizie. Aceștia se cam îmbată,

iar cînd se îmbată provoacă și scandaluri. Dar fiind criticați în ședințe, și-au luat angajamente să termine cu asemenea năravuri. Deci chestia cu țuica s-a cam rezolvat.

A mai rămas problema cartofilor. Asta e mai incurcată. Anul trecut, din neglijența conducerii cooperativei, cartofii de pe un întreg hectar au rămas nerecoltați.

Morala cartofului: cu cîteva recolte compromise parțial, conducerea unei cooperative se poate compromite total.

NU BATEȚI COPIII!

Lecție de pedagogie.

Om civilizată, tovarășul Dascălu Dumitru din orașul Lipova (regiunea Banat) e contra utilizării bătăii ca mijloc de educare a copiilor.

Tovarășul Dascălu nu e... dascăl, adică nu e de profesie pedagog. E doar inspector financiar în Lipova, dar aceasta nu-l împiedică să aibă principii pedagogice sănătoase.

Și aflîndu-se dînsul într-o zi pe teren, în exercițiul funcției sale de inspector financiar, și trecînd prin

fața casei cetățeanului Petic Gheorghe, a auzit în casa acestuia un copil plîngînd. Intrînd în casa cetățeanului, a constatat că respectivul își bătea copilul «ca să-l învețe minte să nu se mai ducă să se scalde în Mureș, deoarece nu știe să înoate și s-ar putea îneca».

Indignat de metoda nepedagogică a cetățeanului, tovarășul inspector financiar i-a spus energic respectivului să nu-l mai bată pe copil. Dar cetățeanul n-a vrut să-l asculte. Atunci, tovarășul inspector financiar l-a... bătut pe cetățean, l-a bătut virtos, pînă l-a convins că nu e pedagogic să bată copilul.

Apoi, cetățeanul l-a reclamat pe tovarășul inspector financiar la Sfatul popular al raionului Lipova, iar sfatul popular l-a sancționat pe tovarășul inspector financiar cu «muștrare».

Mustrare simplă. Că dacă ar fi fost tovarășul inspector financiar în situația de a da muștrare, n-ar fi dat-o simplă. Și nici n-ar fi dat muștrare cu avertisment. Ar fi dat muștrare cu bătaie.

C. CRISTOBALD

„URZICA”
 REVISTĂ BILUNARĂ DE
 SATIRĂ ȘI UMOR
 Redacția: Calea Victoriei nr. 25
 Secretariat 15.38.56;
 Secția scrisori 14.60.34;
 Secretariat de redacție
 14.28.15;
 Interurban 27
 Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
 „Casa Sufletei”
 44.601

I. DAVIDESCU

FĂRĂ CUVINTE

